

LÀM NHÂN CHỨNG TẠI GIÉRUSALEM

(Cvtd 3:1-8:3)

Chương 3 bắt đầu tại Cửa Đẹp của Đền thờ. Ở đó Phêrô chữa một người què từ lúc lọt lòng mẹ, anh ta được người ta mang đến cửa này của Đền thờ mỗi ngày để xin ăn. Phép lạ tạo sự chú ý của các nhà lãnh đạo Do Thái và đưa đến sự đối nghịch thực sự với Giáo hội lần đầu tiên.

Khi một đám đông lớn bu chung quanh người què vừa được chữa khỏi một cách lạ lùng, Phêrô lợi dụng cơ hội để giảng bài giảng thứ hai của ông. Ông không tránh né người Do Thái nhưng nói rằng Đức Kitô, người mà họ đã đóng đinh, chính là Đấng Thiên Sai họ từ lâu mong đợi. Những lời giảng của Phêrô và Gioan đánh động mạnh đến nỗi nhiều người đã tin theo Đức Kitô.

Các nhà lãnh đạo giật mình bởi vì các tông đồ dạy dân chúng rằng Đức Giêsu, người mà họ đã đóng đinh, đã chỗi dậy từ cõi chết, và sẽ lại xuất hiện (4:2). Họ ra lệnh cho các tông đồ không được giảng nữa; nhưng sự đối nghịch làm cho Giáo hội tăng trưởng. Sự chống đối không nên làm cho bất cứ Kitô hữu nào ngỡ ngàng hay kinh ngạc. Công việc của Thần khí luôn là tín hiệu để Satan hoạt động. Bất cứ nơi nào Thần khí đến chúc phúc, thì Ác thù sẽ có mặt để chúc dữ. Nhưng việc tử đạo là một trợ lực cho Giáo hội, và bất cứ nơi nào chân lý được trung thành giảng dạy, hoa trái sẽ được trở sinh (4:3-4).

Ngay sau khi Phêrô và Gioan được nhà cầm quyền thả ra họ liền tìm đến các bạn hữu và tường trình kinh nghiệm của họ và cùng nhau cầu nguyện và chúc tụng Chúa. Giáo hội phải chấp nhận bị chống đối, nhưng trong mọi hoàn cảnh chúng ta có thể tìm sự nâng đỡ và trợ giúp từ Thiên Chúa. *Họ cầu nguyện xong, thì nơi họ họp nhau rung chuyển; ai nấy đều được tràn đầy Thánh Thần và bắt đầu mạnh dạn nói lời Thiên Chúa* (4:31).

Chúng ta thấy rằng loại giảng dạy này mang đến sự hiệp nhất trong Giáo hội. Họ một lòng một ý (4:32). Họ làm chứng Chúa Giêsu đã sống lại (4:33). Họ không coi bất cứ cái gì là của riêng, nhưng mọi sự là của chung (4:32).

Giáo hội trở nên vị tha đến nỗi nhiều người bán tất cả những gì mình có rồi giao cho các tông đồ để phân phát cho mỗi người tùy theo nhu cầu (4:34). Nhưng ngay cả hành động của yêu thương và rộng lượng này cũng mở đường cho sự lạm dụng và lường gạt. Sự rộng rãi của Banaba là một điển hình cho tinh thần yêu thương. Khanania và Xaphira là điển hình của sự lường gạt trong đó họ tự lừa dối mình cũng như lừa dối các tông đồ. Nhưng Thánh Thần mạc khải hết sự thật về việc đó. Khanania và Xaphira muốn có vinh quang mà không phải trả giá. Họ muốn được vinh dự nhưng lại không thành thật. Họ bị phạt chết ngay tức khắc vì tuyên bố dâng tất cả cho Thiên Chúa mà cò giấu lại một phần (5:4-5).

Là Kitô hữu, chúng ta tuyên xưng dâng tất cả cho Đức Kitô. Hoàn toàn từ bỏ là điều kiện Ngài đặt ra cho các môn đệ (Luca 14:33). Chúng ta có giữ gì lại cho chúng ta không? Chúng ta có giả hình trong việc làm chúng ta chăng?

Sức mạnh của câu chuyện của các tông đồ là đời sống của họ phù hợp với đời sống của Đức Kitô phục sinh. Thái độ của thế giới ngày nay là “Hãy chỉ cho tôi thấy” (You’ve got to show me). Những Kitô hữu tiên khởi đã chỉ cho thế giới thấy. Chúng ta có chỉ cho thế giới thấy là chúng ta là Kitô hữu bằng đời sống và hành vi của chúng ta không?

Khi diêm thiêng dầu lạ xảy đến giữa dân chúng, đám đông đến để xem. Khi Thánh Thần hiện diện, dân chúng nhìn thấy quyền năng Thiên Chúa. Điều này cũng đúng với thời nay. Khi Giáo hội giới thiệu Đức Kitô trong sự quyền dữ của Ngài và Thánh Thần trong quyền năng của Ngài, dân chúng sẽ đến. Đức Kitô lôi kéo tất cả mọi người.

Phép lạ thường làm người ta trở lại. Đọc trong sách Công vụ chúng ta thấy khi phép lạ ngôn ngữ xuất hiện, dân chúng ào ào kéo đến (Cv 2), khi Phêrô chữa người què tại Cửa Đẹp “toàn dân rất kinh ngạc, chạy ùa tới các ông tại hành lang gọi là hành lang Salômôn” (3:11), khi phép lạ trừng phạt xảy ra trên Khanania và Xaphira, “Càng ngày càng có thêm nhiều người tin theo Chúa: cả đàn ông lẫn đàn bà”. Chúng ta cũng thấy những lần như thế trong toàn bộ cuốn sách. Giáo hội tràn đầy Thần khí là một giáo hội phục vụ nên hãy dành chỗ cho Chúa Thánh Thần hoạt động.

“Bấy giờ vị thượng tế cùng tất cả những người theo ông....họ bắt các Tông đồ, nhốt vào nhà tù công cộng” (5:17-18). Một vài người thuyền chài thất học nổi lên giảng dạy, và hàng ngàn người nghe và theo các ông; nên giáo quyền ghen tức. Mặc dầu các tông đồ bị đánh đòn bằng roi và bị cấm giảng, chúng ta thấy họ vui mừng vì coi như mình xứng đáng được chịu khổ vì danh Chúa. “Mỗi ngày trong Đền thờ và tại tư gia, các ông không ngừng giảng dạy và loan báo Tin Mừng về Đức Giêsu Kitô”. Chúng ta thấy những lời đánh thép của họ trong câu: *Chúng tôi phải vâng lời Thiên Chúa hơn là vâng lời loài người* (5:29). Đây có phải là niềm tin của chúng ta hay không? Chúng ta hãy có tinh thần này của các tông đồ. Đừng bị nao núng khi gặp nhiều chống đối.

Một cuộc họp được triệu tập, và bảy thành viên được chọn làm phó tế. Bấy giờ Giáo hội có hai thánh chức. Một là để “phục vụ bàn ăn”, tức lo việc làm phúc và chăm sóc những người có nhu cầu. Chức vụ kia là dành cho việc giảng dạy và cầu nguyện.

Hai phó tế được nêu tên đầu tiên là Têphanô và Philipê (6:5). Hai người này có ảnh hưởng mạnh mẽ trên Giáo hội, có lẽ chỉ thua Phêrô và Phaolô.

Sự chống đối nhắm vào Têphanô (Cv 6&7). Têphanô được mô tả như là một người đầy lòng tin và quyền năng (6:5,8). Chúng ta chỉ có một ghi chép về một ngày duy nhất của đời ông- ngày cuối cùng (Chương 7). Không phải chiều dài của đời chúng ta mà là cách chúng ta sống mới đáng kể. Có một người đã nói là “Kitô hữu thì luôn luôn ở trong phiên trực”. Có nghĩa là mỗi phút giây của đời họ đều quan trọng và ở dưới sự hướng dẫn của Thiên Chúa.

Têphanô chỉ là một giáo dân. Như hàng ngàn những giáo dân khác từ thời đại của ông, ông đã làm những điều thiêng dấu lạ lớn lao bởi vì ông đầy lòng tin và quyền năng.

Đời sống và cái chết của giáo dân Têphanô có một tác động không đo đếm được trên lịch sử thế giới trong ảnh hưởng của ông trên Saolô thành Tarsus. Ai có thể kể về những ảnh hưởng của đời sống chúng ta trên các bạn hữu?

Các nhà lãnh đạo trong hội đường *không dịch nổi lời lẽ khôn ngoan mà thân khí đã ban cho ông* (6:10). Sự giận dữ của họ làm cháy bùng lên lòng thù hận giết người. Têphanô là vị tử đạo tiên khởi của Giáo hội Kitô. Cái chết của Têphanô, chúng ta có thể truy nguyên mà không cần thắc mắc, là một tác động sâu sắc đầu tiên bởi các môn đệ của Đức Kitô trên Saolô.